

תפ"ח 39682/07/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

20 יולי 2021

תפח"ע 39682-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני סגנית הנשיא, כב' השופטת אסתר הלמן - אב"ד

כב' השופטת יפעת שיטרית

כב' השופט סאב דבור

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

פלוני (עציר)

נוכחים :

בשם המאשימה : עו"ד ליאורה חילו

בשם הנאשם : עו"ד סעיד חדאד, מטעם הסניגוריה הציבורית

הנאשם הובא באמצעות הליווי

גזר דין

השופטת אסתר הלמן, ס. נשיא - אב"ד

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, (כא/1), וכוונתו כנגד אשתו ושתיים מבנותיו, אחת מהן קטינה, אשר עניין חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תקיפה בנסיבות מחמירות (בת זוג) - עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין, תקיפה בנסיבות מחמירות (קטין או חסר ישע) - עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב)(2) לחוק העונשין ואיומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים כלל תיקון של כתב האישום והסכמה שהנאשם יודה ויורשע במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. ההסדר לא כלל הסכמה לגבי העונשים שיוטלו על הנאשם והצדדים טענו לעניין זה באופן חופשי.

עובדות כתב האישום המתוקן

עמוד 1

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם וא' (להלן: "**המתלוננת**"), נשואים ומתגוררים בביתם יחד עם אחד עשר ילדיהם ובהן: ש', ה', ב', רה' שהינה קטינה ו- הא' שהינה קטינה (להלן בהתאמה: "**ש**", "**ה**", "**ב**", "**רה**" ו- "**הא**").

החל משנת 2015 עד לאוגוסט 2018 נהג הנאשם להטיל מורא בבית ואף גילה אלימות כלפי המתלוננת והבנות. בגין אלה הורשע וריצה עונש. כתוצאה מכך חש הנאשם כי המתלוננת השפילה אותו וגילה קינאה רבה כלפיה לאחר שסבר שבתקופה זו היא בגדה בו.

בנובמבר 2019 שב הנאשם להתגורר בבית והמשיך להאשים את המתלוננת בבגידה בו ואף היה נוהג לשאול אותה שאלות רבות ובאופן תדיר. בשל קנאתו אסר הנאשם על המתלוננת לעבוד ומצבה הכלכלי של המשפחה היה בכי רע.

ביום 5.7.20, בשעות הצהריים, שהו הנאשם, המתלוננת ורה' בסלון בקומה העליונה של הבית; ה' שהתה בחדרה והקשיבה באוזניות למוזיקה; ש', ב' ו-הא' שהו בקומה התחתונה בחדר העבודה של ש'. באותו יום נתגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע המצב הכלכלי הקשה בבית וגם מאחר שהנאשם סבר שרופא שהגיע אותו יום לבית מעוניין לאשפזו אשפוז פסיכיאטרי, דבר שהנאשם חשש ממנו. בשלב מסוים של הוויכוח, בשעה 14:00 לערך, הקליטה המתלוננת הודעה קולית בנוכחותו של הנאשם ושלחה אותה אל העובדת הסוציאלית שטיפלה במשפחה. בהודעה ביקשה המתלוננת כי העובדת הסוציאלית תסייע לה להתחיל את הליך הגירוש מהנאשם באופן מיידי. לאחר מכן שוחחה המתלוננת עם העובדת הסוציאלית בטלפון, וזאת למשמע אוזניו של הנאשם.

בהמשך, בעת שהמתלוננת החליפה את בגדיה על מנת לצאת ולהיפגש עם העובדת הסוציאלית, התנפל עליה הנאשם, הכה אותה באגרופים בפניה, בעט בה, הפילה ארצה, המשיך לתקוף אותה ואף דרך על פניה. בשלב זה ניסתה רה' להדוף את הנאשם, אך הוא דחף אותה בכוח עד שנפלה על הרצפה. רה' החלה לזעוק לעזרה ולמשמע צעקותיה עלו ש' ב' ו-הא' אל הקומה העליונה של הבית בריצה והחלו להדוף את הנאשם מהמתלוננת על מנת שיחדל להכותה. מתוך כך, ברחו המתלוננת יחד עם ב' אל חדרה של ב'. במהלך המתואר לעיל, צעק הנאשם שוב ושוב אל המתלוננת כי היא בוגדת.

בלבו של הנאשם גמלה החלטה לגרום למתלוננת חבלה חמורה בכוונה להטיל בה מום או נכות. הנאשם רץ למטבח, נטל משם סכין ורץ אל חדר השינה של ב' שם שהתה המתלוננת. משראתה המתלוננת את הנאשם אוחז בידו את הסכין, היא חששה לחייה והתחננה בפני ב' שתעזור לה. ב' חיבקה את המתלוננת וניסתה להגן עליה מפני הנאשם. בתגובה איים הנאשם על ב' באמצעות הסכין כדי שזו תשחרר את אחיזתה במתלוננת ותאפשר לו לבצע את זממו. ב' המשיכה לחבק את המתלוננת ועל אף זאת, דקר הנאשם את המתלוננת בפלג גופה העליון. ש', רה' ו- הא' שראו את המעשים ברחו כל עוד נפשן בהן אל חצר הבית והחלו לזעוק לעזרת השכנים.

הנאשם, שהיה נחוש לממש את החלטתו, על אף תחנוניה של ב' בפניו שיחדל ממעשיו וניסיונה להגן על המתלוננת, הוסיף לדקור את המתלוננת מספר פעמים בפלג גופה העליון. בשארית כוחותיה, הצליחה המתלוננת לברוח אל חדר השינה שלה ושל הנאשם ונעלה את דלת החדר. הבנות, שראו את המתרחש וסברו כי אמן מצאה את מותה, צעקו לעזרה מחוץ לבית וב' התקשרה אל כוחות ההצלה. בשלב זה ניסה הנאשם לפתוח את דלת החדר בו שהתה המתלוננת. משהבחינה בכך המתלוננת, שמרה על דממה מוחלטת על מנת שהנאשם יסבור כי היא אינה עוד בין החיים. הנאשם צעק "היא מתה" מספר פעמים.

לאחר מכן דקר הנאשם את עצמו באמצעות הסכין ופצע עצמו באורח קשה. הנאשם נעמד בסמוך לחלון המשקיף על המקום בו עמדו הבנות, צעק את המילה בערבית "קתלתהא" וחזר מספר פעמים על כך שהוא "החזיר את הכבוד". הנאשם הביט בבנותיו הבוכות בגיחוך, הרים את חולצתו, הראה להן כי פצע את עצמו ואמר "אין לי עוד הרבה זמן להיות פה". עם הגעת המשטרה למקום, התבצר הנאשם בבית ואיים על השוטרים כי אם יתקרבו יפגע בעצמו. לאחר דקות ארוכות הצליחו השוטרים לחלץ את המתלוננת מחדר השינה ולפנות אותה לבית החולים, בעוד הנאשם מוסיף ומאיים שיפגע בעצמו, עד שלבסוף התרצה והסכים להתפנות לבית החולים.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת פצע דקירה באורך 4 ס"מ בכתף שמאל, פצע דקירה נוסף בכתף שמאל באורך 4 ס"מ, פצע דקירה בזרוע שמאל באורך 5 ס"מ ודקירה במותן שמאל והיא נזקקה לניתוח.

לנאשם נגרמה דקירה בבטן שמאלית עליונה ובבטן ימנית עליונה והוא נזקק לטיפול.

במעשיו המתוארים לעיל, פצע הנאשם את המתלוננת וגרם לה לחבלה חמורה בכוונה להטיל בה מום או נכות, תקף את המתלוננת שהינה בת זוגתו בנסיבות מחמירות, תקף את רה' שהינה קטינה בהיותו האחראי עליה ואיים על ב' שלא כדן.

ראיות הצדדים לעונש:

4. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה המאשימה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (עת/2) וכן סקירה של נתוני האלימות כלפי נשים מצד בני זוגן, בין היתר בעת משבר הקורונה (עת/3). בהמשך המציאה המאשימה עותק מגזר הדין שניתן בת"פ *** נוסף (המתייחס גם לתיק מצורף), במסגרתו הוטלו עונשי מאסר על תנאי שהם ברי הפעלה בהליך זה וכן עותק מכתבי האישום הרלוונטיים.

5. המתלוננת והבנות ר' וה' ביקשו לומר דברים בזכות הנאשם. הן ביקשו כי לא נחמיר בעונשו. המתלוננת תיארה את הנאשם כ"אדם טוב" אשר ביצע את המיוחס לו בשל לחצים שונים, בהם היה נתון בתקופה הרלוונטית לכתב האישום לרבות תקופת הקורונה. לדברי המתלוננת הנאשם "לא עושה שום דבר רע, בזמן לחץ כל בן אדם מסוגל לעשות את זה". המתלוננת הוסיפה וסיפרה כי ילדיהם סובלים מחסרונם של הנאשם, כי מצבה הבריאותי טוב וכי היא סולחת לו. הבת ר', אשר לא נכחה באירוע מושא כתב האישום, תיארה כי בנות המשפחה נאלצות לפרנס את הבית עקב מעצרו של האב, רוצות כי הוא ישתחרר, יעמוד לצידן ויפרנס את המשפחה. הבת ה' ציינה כי היא מתחתנת בקרוב ורוצה כי אביה יזכה ללוותה לחתונתה, היא ביקשה להקל בעונשו וקיוותה כי הוא יחזור לחיק משפחתו בקרוב.

טיעוני המאשימה לעונש:

6. במסגרת טיעוניה לעונש טענה המאשימה, כי את האירוע הנוכחי יש לראות על רקע מעשי אלימות קודמים בהם הורשע הנאשם, אשר הסלימו לאירוע הנוכחי. לטעמה, בעונש שיוטל על הנאשם כעת יש ליתן ביטוי להסלמה זו ובכך אף למנוע הסלמה עתידית נוספת. המאשימה הגישה גם אסופת פסיקה רלוונטית (עת/1).

7. במסגרת טיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, הכוללים הגנה על שלמות גופה וחייה של המתלוננת, כמו גם את זכותה לחיות בביטחון בביתה. אשר למדיניות הענישה הנהוגה, הפנתה כאמור ב"כ המאשימה למספר פסקי דין, כאשר לטענתה לאורך השנים ניתן לזהות החמרה ברף הענישה בכל הנוגע לעבירות אלמ"ב. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה כי חומרה יתירה עולה נוכח העובדה שעל מנת להגיע אל המתלוננת ולפגוע בה, דחף הנאשם את בתו הקטינה ואיים על ב'. הנאשם הכה את המתלוננת באופן קשה והוסיף לרדוף אחריה עם סכין לאחר שניסתה להימלט, חרף העובדה שהתחננה על חייה וחרף ניסיון של הבנות להגן על האם ולגרום לו לחדול ממעשיו.

לטענת ב"כ המאשימה, מלבד הנזקים הפיזיים המשמעותיים שנגרמו למתלוננת, הרי שלאור אופי העבירות ונסיבות ביצוען, אין ספק כי קיים אף נזק נפשי, הן למתלוננת והן לבנות.

על סמך המפורט, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם נע בין 9 שנות מאסר בפועל ל-14 שנות מאסר, לצד עונשים נלווים.

8. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה טענה ב"כ המאשימה כי אף הן אינן עומדות לזכות הנאשם. לעניין זה הפנתה לעובדה שלנאשם עבר פלילי הכולל 3 הרשעות קודמות, כאשר רק כחודשיים טרם האירוע מושא כתב האישום השתחרר הנאשם ממאסר אותו ריצה בגין עבירות אלמ"ב. עוד הוסיפה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו כאשר מעל ראשו מרחפים שני מאסרים מותנים, אשר לא מנעו ממנו

לשוב ולבצע עבירות חמורות.

9. לטענת ב"כ המאשימה, חרף הודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן, לא ברור כי הוא מביע חרטה כנה על מעשיו. לעניין זה הוסיפה כי לא הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר של שירות המבחן וכי אין כל אופק שיקומי בעניינו. ב"כ המאשימה הוסיפה וביקשה לתת משקל מוגבר לשיקולי הרתעת היחיד והרבים וזאת לאור נסיבות המקרה והיותו של הנאשם רצידיוויסט בעבירות אלמ"ב.

10. ב"כ המאשימה התייחסה בתמצית לדבריה של המתלוננת בפנינו לפיהם היא סולחת לנאשם וחפצה בשובו לביתם, אולם טענה כי אין לתת להם משקל ממשי. לעניין זה הפנתה לתסמונת "האישה המוכה" וטענה כי היעדר המודעות של המתלוננת לסכנה העולה מהנאשם דווקא מהווה שיקול לחומרא.

11. בשים לב לכל המפורט לעיל, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש המצוי בשליש העליון של המתחם אותו ביקשה לקבוע, ולהורות על הפעלת המאסרים המותנים, כל זאת לצד עונשים נלווים.

טיעוני הנאשם לעונש:

12. בטיעונים לעונש בכתב שהגיש ב"כ הנאשם (ענ/1), הוא לא חלק על הערכים החברתיים החשובים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. יחד עם זאת, הן בטיעונים הכתובים והן בדבריו בפנינו הדגיש הסנגור את הקשיים שליוו את הנאשם עובר לאירוע מושא כתב האישום. בכללם, המצב הכלכלי הקשה, אליו נקלעה המשפחה, בפרט בתקופת הקורונה, מצוקתו הנפשית וחששו כי הוא יובל לאשפוז כפוי בבית חולים פסיכיאטרי, כפי שקרה זמן קצר קודם לכן לאחיו התאום, תחושה כי אירועים מתרחשים מאחורי גבו ומצוקה שהחמירה בנסיבות בהן לא קיבל מענה מהעובדת הסוציאלית אליה פנה.

13. אשר למדיניות הענישה הנהוגה, הפנה ב"כ הנאשם לאסופת פסיקה רלוונטית המתארת לטעמו מקרים דומים, בהם הושתו על הנאשמים עונשי מאסר נמוכים מאלה אשר מבקשת המאשימה לקבוע.

14. בהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם הוא האשם העיקרי במעשים, אך לא ניתן להתעלם מאופן התפתחות האירוע, לרבות מצוקתו הקשה והחשש שקינן בו כי פועלים מאחורי גבו להביא לאשפוזו בכפיה. התפרצותו האלימה היא תולדה של נסיבות חיים מורכבות, תחושות אישיות קשות ונתק מצד גורמי התמיכה. לטענת הסנגור, הפגיעה העצמית של הנאשם מעידה על אותה מצוקה. מאידך, אין לומר כי החבלות שנגרמו למתלוננת מעידות על כוונה לגרימת נזק במדרג הגבוה שכן הדקירות נעשו בעיקר ביד והפגיעה במותן לא נמצאה משמעותית.

15. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנזקים הגופניים שנגרמו התאחו ברובם, והנזק העיקרי שנותר הוא הפגיעה הנפשית והקרע במשפחה, אותו מנסה הנאשם לאחות היום.

16. **על סמך האמור, עתר הסנגור לקביעת מתחם עונש הולם אחד הנע בין 3 שנות מאסר ל-8 שנות מאסר.**

17. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה טוען הסנגור כי הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו והוא מתחרט על חטאו. הוא מבין את החשיבות שיש להיותו אדם חיובי ותומך עבור בנותיו והוא מעוניין לשקם את עצמו, על מנת שיוכל לחזור כאבא טוב ותומך לילדיו. הוא אף חסך את העדת רעייתו וחלק מבנותיו, מתוך מטרה לשפר את מערכת היחסים, להרגיע את הסערה, ולמנוע את העמקת הקרע המשפחתי. לנאשם ולאשתו 11 ילדים, כשחלק מבנותיו הבגירות נשואות. לאחר שחרורו ממאסר שריצה עד לפני כשנתיים היה הנאשם מצוי בקשר עם שירותי הרווחה ולא גילה אלימות פיזית. הוא חזר לביתו מתקופת המאסר שנגרמה לו, לתחושתו, בעקבות תלונת אשתו ובנותיו. בכך הוא פעל בניגוד למקובל במגזר, שבר מוסכמות חברתיות דבר שהביא לנידויו מצד בני משפחת המוצא שלו.

18. ב"כ הנאשם הוסיף כי המצב המשפחתי, החברתי, התקופה הכלכלית הקשה ותחושות פנימיות לא קלות הביאו אותו לאותה התדרדרות רגעית, שכדי למנוע אותה הוא פנה לעזרת בתו והעובדת הסוציאלית, במטרה לקבל כלים על מנת להתמודד עם הקושי. הנאשם פגע במהלך האירוע גם בעצמו ונותרו לו נזקים.

19. בהיותו מודע לעברו הפלילי ולמאסרים המתונים הרלוונטיים, הנאשם איננו מבקש למקם את עונשו בתחתית המתחם.

20. לאור כל המפורט, ביקש הסנגור להעמיד את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם. עוד לטעמו, ענישה כלכלית, בין בפיצוי ובין בקנס, היא בבחינת ענישה על שכם המשפחה כולה בדגש על מצבה הכלכלי הקשה.

21. בדבריו הביע הנאשם חרטה על מעשיו וביקש סליחה מרעייתו ומבנותיו. הנאשם תיאר כי היה בשפל פיזי, כלכלי ורגשי בסמוך לאירוע, רצה לסייע לעצמו להיחלץ מהמצב ועל כן פנה לעובדת הסוציאלית, שאכן נפגשה עימו פגישה ארוכה בה שטח את מצוקותיו. בסמוך להתפרצותו האלימה ביקש לשוחח איתה בשנית אך לצער, היא לא ענתה להודעה ששלח לה, הוא מאמין כי לו פנייתו הייתה נענית היה נמנע האירוע האלים.

22. על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, שמשמעו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

23. גזירת עונשו של נאשם בגיר מחייבת קביעת מתחם עונש הולם, בהתאם לעיקרון המנחה, וקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם. במקרים יוצאי דופן, ניתן לסטות מן המתחם לקולא בהסתמך על שיקולי שיקום (סעיף 40ד' לחוק העונשין), או לחומרא, בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה' לחוק העונשין).

24. כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, הליך גזירת הדין כולל שלושה שלבים. בשלב הראשון על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40ג' לחוק העונשין, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל (29.10.2014), ע"פ 1127/13 גברזוגי נ. מדינת ישראל (15.01.2014), ע"פ 4702/15 עביד נ. מדינת ישראל (20.04.2016)). אם מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

25. בענייננו, אין חולק כי מדובר במספר עבירות, שביניהן קשר הדוק ולפיכך, הן מהוות אירוע אחד לצורך קביעת המתחם.

את מתחם העונש ההולם יש לקבוע על פי אמות המידה שנקבעו בסעיף 40ג' לחוק העונשין, שהן הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי המפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין. את העונש המתאים לנאשם גוזר בית המשפט בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק העונשין. האמור לעיל איננו גורע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת המתחם או נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לשם קביעת העונש המתאים (סעיף 40יב' לחוק העונשין).

מתחם העונש ההולם:

26. מתחם העונש ההולם נקבע על פי הערך החברתי המוגן באמצעות העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם

27. הנאשם נהג באלימות קשה כלפי רעייתו, אירוע דרמטי ומצלוק במהלכו אף פגע בעצמו בסכין והכל לנגד עיני מספר מבנותיו. הוא גם דחף את בתו רה' כשזו ניסתה להרחיקו מאמה ולהגן עליה מפני אלימותו. הקטינה ב' אף נאלצה לסוכך בגופה על האם כאשר הנאשם איים עליה לבל תפריע לו לבצע את זממו. במעשיו אלה, פגע הנאשם בשלמות גופה של המתלוננת, בנפשה ובתחושת הביטחון הכללית שלה. פגיעה זו משמעותית וקשה יותר כשהיא נעשית בתוך ביתה שלה. מעבר לפגיעה הפיזית שנגרמה כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הנאשם אף פגע בפגיעה קשה בבנותיו, אשר נאלצו לחזות בתקיפת האם עד כי סברו כי זו מצאה את מותה.

על החומרה שבעבירות מעין אלה נאמר:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג. באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007)).

פגיעה באשה בתוך מערכת זוגית משפחתית, בתוך ביתה, מול בנותיה, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין, מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג וליתר בני המשפחה שהיו עדים או חוו את סבלה של האם, ובפגיעה בכבודה (השוו: ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל (19.4.2012)), מכאן שמידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה גבוהה.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות

28. כפי שניתן ללמוד מכתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם, מעשי האלימות מצויים ברף הבינוני - גבוה

של החומרה. אכן, על פני הדברים, המעשים לא נעשו לאחר תכנון מוקדם, אלא בלהט הרגע, לאחר שהנאשם שמע את רעייתו מקליטה הודעה קולית לעובדת הסוציאלית המטפלת במשפחה בה ביקשה כי תסייע לה להתחיל הליך גירושין, ובתקופה רגישה בה סבלה המשפחה מקושי כלכלי ממשי. הנאשם גם היה נתון במצוקה עקב החשש כי מאחורי גבו נרקמת מזימה להביא לאשפוזו הפסיכיאטרי, בניגוד לרצונו, כפי שקרה זמן קצר קודם לכן לאחיו התאום. יחד עם זאת, מדובר בפרץ של אלימות, במסגרתו חבל הנאשם במתלוננת, התנפל עליה, הכה אותה באגרופים בפניה, בעט בה ואף דרך על פניה. הנאשם לא חדל ממעשיו גם כאשר בתו הקטינה רה' ניסתה להרחיקו מאמה ובמקום זאת הדף אותה והפילה ארצה. אף שהמתלוננת נמלטה לחדרה של ב', הנאשם לא חדל מהתקף האלימות האכזרי, ניגש למטבח, נטל סכין, רץ לחדר השינה, איים על הבת ב' כי תחדל מלחבוך את אימה ותאפשר לו לבצע את זממו. לאחר מכן, דקר את המתלוננת בפלג גופה העליון מספר דקירות. אם לא די בזאת, הנאשם עיכב את פינוי המתלוננת לקבלת טיפול רפואי, עת התבצר בבית ואיים על השוטרים כי אם יתקרבו יפגע בעצמו. הוא אף חבל בעצמו וגרם לו לפגיעה עצמית קשה באמצעות סכין, אירוע שהעמיק את הטרומה שנגרמה לבנותיו, שנכחו במקום.

כאמור, חומרה יתרה יש לייחס לעובדה שהמעשים נעשו לנגד עיני חלק מבנותיהם של בני הזוג, שניסו להגן על אימן, אף בגופן וספגו עקב כך איומים או תקיפה. חמור מכך, במשך מספר דקות האמינו הבנות כי אמן מצאה את מותה עקב המעשה התוקפני והן זעקו לעזרה.

29. מעשי האלימות גרמו למתלוננת לנזקים פיזיים, לרבות שני פצעי דקירה באורך 4 סמ' בכתף, פצע דקירה בזרוע שמאל ופצע דקירה במותן שמאל מה שגרם לקרע בדופן הבטן. המתלוננת נזקקה לטיפול רפואי ואף נותחה. אין ספק כי הנזק שעלול היה להיגרם ממעשיו של הנאשם אף יכול היה להיות חמור יותר. זאת בשים לב לעובדה שהנאשם דקר את אשתו מספר פעמים, בפלג גופה העליון בסכין, בעת שבתם מסוככת ומגוננת עליה.

אמנם המתלוננת, נפגעת העבירה, תיארה בפנינו כי היא סולחת לבעלה, כי מצבה הפיזי טוב, וכי היא חפצה בשובו לביתו ולילדיו, אלא שדברים אלה, שנאמרו במהלך הטיעון לעונש, אינם מטשטשים את חומרת הפגיעה בה ואת הפגיעה בבנותיה שהיו עדות למעשי האלימות. בנוסף הם מבטאים את המורכבות הבלתי אפשרית במתח שבין דאגה לשלומה ולחיייה לבין ערך שלמות המשפחה.

30. אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות, הרי שבעובדות כתב האישום מתואר כי הרקע למעשים נעוץ בהבעת רצונה של המתלוננת להתגרש ממנו, כפי שהביעה בשיחתה הטלפונית עם העובדת הסוציאלית. לא נעלמו מעינינו טענות הנאשם בכל הנוגע לסיבות שהניעו אותו לאובדן שליטה, לרבות הנידוי המשפחתי מצד בני משפחתו המורחבת בשל בחירתו לשוב לביתו, לאחר שאשתו התלוננה כנגדו על מקרי האלימות הקודמים. כך גם תקופת מגפת הקורונה ומצוקותיה, הדוחק הכלכלי וכיוצא באלה הסברים. כתב האישום גם מפרט את החשש שליווה את הנאשם שלפיו, הרופא שהגיע באותו יום לביתו הגיע במטרה להביא לאשפוזו. מובן כי אין ברקע מצוקות אלה כדי לטשטש את חומרת מעשיו

האכזריים של הנאשם, שאך בנס לא הביאו לתוצאות קשות יותר עבור המשפחה כולה.

מדיניות הענישה הנוהגת

31. בית המשפט העליון קבע מדיניות ענישה מחמירה בהתייחס לעבירות אלימות כלפי בת זוג, הנותנת דגש לשיקולי הרתעה, בשל נפוצותן וחומרתן:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח" (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, (20.08.2009)).

32. הצדדים הפנו בתורם לפסיקה ממנה ביקשו ללמוד על רף הענישה בעבירות מסוג זה בהן הורשע הנאשם.

33. המאשימה הפנתה לשורה של פסקי דין שלגישתה יש לגזור מהם את מתחם הענישה הראוי. כך למשל הפנתה לע"פ 1689/16 **אדרי נ' מדינת ישראל** (05.07.2018) שם נדון הנאשם לעונש של 15 שנות מאסר בפועל, שכללו 12 שנות מאסר בגין ההליך דנן ובנוסף הפעלתם בחופף ובמצטבר של עונשי מאסר מותנים בני 54 חודשים, וזאת לאחר שהורשע בביצוע עבירות איומים, תקיפה בנסיבות מחמירות של בת הזוג, חבלה בכוונה מחמירה ותקיפת שוטר. מדובר היה במסכת של אלימות בה נקט הנאשם כנגד בת זוגו, כאשר באחת ההזדמנויות הגיע לבית הוריה, איים עליה ואז שלף חפץ חד ודקר אותה בחוזקה בבטנה. מתחם העונש ההולם נקבע כנע בין 8 ל- 14 שנות מאסר בפועל (בגין כל האישומים) והעונש נגזר בחלקו העליון של המתחם, בין היתר בשל עברו הפלילי המכביד של המערער. בית המשפט העליון קבע כי העונש הולם את חומרת המעשים, אך נוכח חרטת הנאשם וקבלת האחריות (לראשונה במסגרת הדיון בערעור), ובהסכמת המאשימה קוצר עונשו הכולל של המערער והועמד על 14 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 7100/13 **סגלטיצי נ' מדינת ישראל** (29.01.2015) נדון הנאשם בבית המשפט המחוזי ל- 13 שנות מאסר בפועל בעקבות הרשעתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. על רקע רצונה של בת הזוג להיפרד ממנו נטל המערער סכין ודקר אותה דקירה אחת עמוקה בבית החזה משמאל ודקירה אחת נוספת בבטנה וגרם לה לפגיעה קשה, (פצע הדקירה בבטן חדר וחתך את הקיבה וכלי דם גדולים). בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל- 15 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהושת על המערער נמצא ברף הגבוה בהשוואה למעשי דקירה של בת

זוג בהם הורשע הדוקר בעבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. בהתחשב בכך שהמעשה לא היה מתוכנן מראש, ובעיקר בשל נסיבותיו האישיות של המערער, הפחית בית המשפט העליון קמעא בעונשו והעמידו על 11.5 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 6842/14 **פלקה נ' מדינת ישראל** (24.09.2015) (אליו הפנה גם הסגור), הורשע המערער בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ואיומים, לאחר שדקר את רעייתו בבית החזה לנגד עיני בנם המשותף וגרם לה לפגיעות באיברים פנימיים ונשקפה סכנה לחייה. העבירות בוצעו על רקע רצונה של המתלוננת להיפרד מן המערער, לתקיפה קדמו מספר חודשים, בהם איים המערער להרוג את המתלוננת. בנוסף הורשע המערער בתקיפה סתם של בתה של המתלוננת מקשר קודם. מתחם הענישה נקבע במקרה זה כנע בין 7 ל-12 שנות מאסר בפועל, בשים לב לנסיבות המחמירות של המקרה: התכנון המוקדם, (המערער המתין למתלוננת בדירת המשפחה כשהוא מחזיק על גופו סכין שאורך להבה הוא כ-13 ס"מ), כלי הנשק שבו בוצעו העבירות, הפוטנציאל הקטלני של המעשים, הנזק החמור שנגרם למתלוננת, העובדה שגם הילדים ששהו במקום לא הצליחו להניא את המערער מתכניתו המוקדמת וממעשיו, וכן תקיפת בתה של המתלוננת על רקע ניסיונה לסייע לאמה. עונשו של המערער נקבע למאסר בפועל בן 8.5 שנים, בין היתר בהתחשב בכך שהוא הורשע בעבר בעבירות תקיפה ואיומים של המתלוננת. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש המערער על חומרת עונשו.

המאשימה הפנתה גם לתפ"ח (מחוזי נצרת) 547/07 **מדינת ישראל נ' פלוני** (21.09.2008) במסגרתו הוטלו על נאשם שהורשע בביצוע עבירה חבלה בכוונה מחמירה, שבע שנות מאסר בפועל. באותו מקרה, על רקע חשדו כי המתלוננת מנהלת רומן עם אחר, נכנס הנאשם לחדר השינה, שם שהתה המתלוננת, בת זוגו, כשהיא נושאת על גבה את בנם התינוק במנשא. הנאשם שלף סכין בה הצטייד קודם לכן, ודקר באמצעותו את המתלוננת דקירה אחת בבית החזה. המתלוננת נפלה והזעיקה את בתה הקטינה לעזרה תוך שהיא מתחננת אל הנאשם שלא י הרגה. הקטינה נכנסה לחדר והוציאה מידי הנאשם את הסכין. למתלוננת נגרם פצע דקירה עמוק באורך 4 ס"מ, אשר פגע באיבריה הפנימיים, והיא הייתה נתונה בסכנת חיים.

כפי שניתן לראות ומבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם הרי במקרים אליהם הפנתה המאשימה מדובר היה באליומות קשה ואכזרית יותר, אשר הסבה למתלוננות פציעות בהיקף נרחב וחמור, לעיתים עד כדי כך שנשקפה סכנה לחייהן. (כך במקרים שפורטו לעיל וגם בפסקי הדין הנוספים אליהם הפנתה המאשימה כמו ע"פ 7701/14 **אל טייב נ' מדינת ישראל** (16.05.2016) שבו הצמיד המערער מגהץ לגופה של בת הזוג וגרם לה לכוויות קשות או ע"פ 7677/12 **נאסר נ' מדינת ישראל** (11.06.2014) בו ערך בית המשפט העליון הבחנה מפורשת בין מקרים, בהם האלימות שננקטה לא גבלה בסיכון חיים ממש, לבין המקרה שלפניו).

34. מנגד, הפסיקה אליה הפנתה ההגנה לא שיקפה נכוחה את אופי המעשים המיוחסים לנאשם. כך למשל בחלק מן המקרים אליהם הפנה ב"כ הנאשם לא מדובר היה באליומות שכוונה כנגד בת זוג ו/או

מדובר היה בעבירות קלות יותר (ראו ע"פ 6186/12 **קסטא נ' מדינת ישראל** (17.02.13) שבו הורשע המערער בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונדון ל-30 חודשי מאסר, עת תקף את חברו באמצעות בקבוק בירה שהחזיק בידו וגרם לו לשברים ולפגיעות בפניו ות"פ (מחוזי נצרת) 33927-11-17 **מדינת ישראל נ' קריגר** (19.12.2018) שם הורשע נאשם כבן 71 בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ונגזרו עליו 3 שנות מאסר, לאחר שירה לעבר מזכיר המשק בקיבוץ בו היה חבר).

בפסיקה נוספת אליה הפנה הסנגור (כמו ת"פ (נצ') 675-09-12 **מדינת ישראל נ' מרואת** (10.02.13) הורשע הנאשם בעבירות שאינן דומות לעבירה בה הורשע הנאשם כאן - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפת בת-זוג וגרימת חבלה של ממש, עת חנק את רעייתו וחבל בה מספר פעמים, בין בידיו, בין באמצעות נעל עץ, בין באמצעות השלכת חפץ חד. על הנאשם נגזרו במקרה זה 3.5 שנות מאסר בפועל. נסיבות אלה, שאין להקל בהן ראש, (למתלוננת נגרמו חבלות קשות, כולל שבר ברצפת העין), אינן דומות לנסיבות של דקירה באמצעות סכין בפלג הגוף העליון, בכוונה מחמירה. (הוגש ערעור על ידי הנאשם- ע"פ 2395/13 אך הוא נמחק לבקשתו).

במקרה נוסף אליו הפנה הסנגור תפ"ח (מחוזי- מרכז) 3310-11-12 **מדינת ישראל נ' דובגילנוק** (21.01.2014) הורשע הנאשם בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, וכליאת שווא. הנאשם הכה את בת זוגו נמרצות במכות אגרופ בפניה ובחזה שלה. בשלב מסוים נטל שני בקבוקי בירה וניפץ אותם על ראשה. כתוצאה מכך איבדה המתלוננת את הכרתה לפרק זמן לא ידוע. בהיות המתלוננת מחוסרת הכרה, נטל הנאשם סכין או חפץ חד וחתך את המתלוננת בלחיה השמאלית. מתחם הענישה נקבע כנע בין 5 ל-10 שנות מאסר בפועל ועל הנאשם נגזרו 7.5 שנות מאסר בפועל בהתחשב בין היתר בעברו הפלילי הרלוונטי. גם כאן מדובר במעשים אכזריים וקשים, אך לא בוצעו מתוך כוונה מחמירה, ואינם דומים לדקירת המתלוננת בפלג גופה העליון.

35. עוד ניתן לציין פסיקה נוספת בה עיינתי, כמו ע"פ 3753/04 **דסה נ' מדינת ישראל** (25.10.2014), שם ארב המערער לגרושתו בביתה כשלוש שעות כשהוא אוחז סכין וכאשר שבה לביתה, התנפל עליה, חסם את פיה ותקף אותה בסכין בפניה ובמצחה. כל זאת כשנה וחצי בלבד לאחר שסיים לרצות שלוש שנות מאסר בפועל בגין עבירות איומים ואלימות קודמות שביצע כלפיה. בנסיבות אלה, שהן חמורות מאלה שבפנינו נגזרו על המערער שבע שנות מאסר בפועל, לכך התווספה הפעלתו במצטבר של עונש מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגד המערער ובסך הכול נגזרו עליו תשע שנות מאסר לריצוי בפועל. ערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחה. כך גם בע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נ' דטסה** (06.06.2013) בית המשפט המחוזי השית על המשיב עונש מאסר של שבע וחצי שנים, כולל הפעלה של עונש מאסר על תנאי בחופף, לאחר שדקר את בת זוגו בבטנה, בגבה, בשורש כף היד, נעל את הדלת והותירה מתבוססת בדמה. המשיב הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, במקום בעבירה שבה ביקשה המערערת להרשיעו - ניסיון לרצח, ממנה זוכה. העבירה בוצעה על רקע חשדו של המשיב כי בת זוגו מנהלת מערכת יחסים עם גבר אחר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והורה על הפעלת עונש המאסר המותנה, שהוטל על המשיב בעקבות עבירות אלימות קודמות שביצע כנגד המתלוננת, במצטבר, כך שסה"כ נדון המשיב ל-8 שנות מאסר בפועל.

36. קשת הענישה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה היא רחבה ותלויה בטיב המעשה ומיהות העושה. כך גם כאשר מדובר בעבירות מסוג זה המבוצעות כלפי בת זוג, מנעד הענישה הוא רחב אך ללא ספק מדובר בנסיבה מחמירה, המחייבת החמרה בענישה על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים ולמגר את התופעה של אלימות במשפחה.

כפי שציין בית המשפט העליון (כב' השופט י. עמית) בע"פ 7100/13 שאזכר לעיל, **"כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו, וההבדלים בענישה נמצאים לעיתים בפרטים, ואפילו בפרטים הקטנים, כגון - מיקום הדקירה, מספר הדקירות, עומק הדקירות וסוג הסכין, האם המעשה היה מתוכנן תוך הצטיידות מראש בסכין אם לאו, האם נלוו למעשה עבירות נוספות, מצבו של קרבן הדקירה לאחר מעשה, האם העונש הושט לאחר הודאה או לאחר שמיעת ראיות במסגרת הסדר טיעון, וכיו"ב. יש להישמר אפוא מפני השוואה מיכנית של עונשים, באשר הענישה היא מלאכה של "תפירה ידנית" הכל על פי המעשה והעושה."**

37. יש לזכור כי בענייננו, לעבירות החמורות שביצע הנאשם כלפי אשתו, במהלך הדקירה ועוד לפניה, נלוותה גם אלימות כלפי בתו הקטינה ובת נוספת, עליה איים באמצעות הסכין, כאשר זו ניסתה להגן על אמה מפניו.

38. בהינתן השיקולים לעיל ובשים לב לרקע לביצוע העבירות, המצב בו היה נתון הנאשם בעת ביצועו, בכלל זה, נוכח חששו כי הוזמן לביתו רופא במטרה לאשפזו באשפוז פסיכיאטרי, ובהתחשב בחבלות שנגרמו למתלוננת, אשר לא העמידו את חייה בסכנת חיים והחותם שהשאירו, מבלי להמעיט מן החומרה שבכך, הוא בעיקר בנפשה של המתלוננת, הייתי מציעה לחבריי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן נע בין 5.5 ל- 11 שנות מאסר בפועל.

העונש הראוי לנאשם:

39. קביעת עונשו של נאשם תיעשה בתוך המתחם, אלא אם כן ישנן נסיבות המצדיקות סטייה ממנו. במקרה דנן, בהעדר נסיבות כאלה יש לגזור את העונש בתוך המתחם. העונש הראוי לנאשם נקבע כאמור, על פי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

40. כמפורט לעיל, המאשימה מבקשת למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם כשהיא מדגישה את עברו הפלילי, את הסיטואציה האלימה הנוכחית, שהיא מדרג נוסף במעשי האלימות במשפחה שהפגין הנאשם כנגד רעייתו, מעשים אלימים בגינם תלויים ועומדים כנגדו מאסרים מותנים. המאשימה ערה לחרטת הנאשם אך מציינת כי בנסיבות בהן לא הוגש תסקיר שירות מבחן, קיים ספק באפשרות שיקומו. הסנגור עותר מנגד, להשית על הנאשם עונש ברך התחתון של המתחם.

41. נסיבותיו האישיות של הנאשם נפרסו בפנינו בעיקר מטיעונו לעונש, מדבריו, ומתיאור בני משפחתו, שכן לא נתבקש בעניינו תסקיר שירות המבחן. עניין לנו בנאשם יליד שנת 1974, אב לאחד עשר ילדים, משפחתו נתמכת בשירותי הרווחה.

גיליון הרשעותיו הקודמות (עת/2) מלמד כי לחובת הנאשם שלוש הרשעות קודמות, חלקן בעבירות אלימות, לרבות תקיפת קטין ע"י אחראי, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, והיזק לרכוש (משנת 2019). פרט לכך בעברו הרחוק הורשע הנאשם בעבירות תכנון ובניה ובעבירות מרמה. העבירות בהן עסקין בוצעו כאשר תלויים ועומדים כנגד הנאשם מאסרים מותנים בני 6 חודשים שהוטלו עליו בגזר הדין שניתן בת"פ נוסף, במסגרתו גם נשלח למאסר לתקופה של שנה וחצי, בגין עבירות אלימות שביצע כלפי אשתו וילדיו. הנאשם השתחרר מן המאסר הקודם חודשים אחדים טרם מעצרו בתיק זה. כלומר, עניין לנו בנאשם אשר לא הפיק לקח מן ההליך המשפטי והענישה בהליך הקודם ולא נרתע מעונשי המאסר המותנים שריחפו מעל ראשו, כאשר מעשיו הסלימו לכדי אלימות חמורה יותר.

42. לזכותו של הנאשם יש לציון כי הוא הודה בביצוע העבירות בשלב יחסית מוקדם של ההליך, לאחר תיקונו של כתב האישום וחסך את ניהול ההליך עד תום ואת העדת בני משפחה נוספים, שהיו אמורים להעיד במשפטו. הנאשם קיבל אחריות למעשיו וביקש את סליחת רעייתו בנותיו. עוד יובאו בחשבון נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כפי שנפרשו בטיעונו, לרבות מצבה הכלכלי הקשה של משפחה ברוכת ילדים. במסגרת זאת, לא נעלמו מעינינו גם טיעוני הנאשם באשר להשלכות האירועים, אלה והקודמים, על משפחת המוצא שלו כאשר הוא מתאר נידי מוחלט נוכח העובדה כי בחר, בניגוד למקובל בקהילתו, לשוב לרעייתו ולביתו לאחר שחרורו ממאסר בגין עבירות אלימות במשפחה. עוד נתנו דעתנו לתחינת בנות המשפחה שלא נמצה את הדין עם אביהן.

43. הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי - שיקומי, כך שאין בפנינו כל אינדיקציה חיצונית לסיכויי שיקומו. יחד עם זאת, כאמור, הנאשם לקח אחריות למעשים והביע עליהם צער. ניכר כי הוא מתחרט על מעשיו ומעוניין לשקם את מערכת יחסיו עם בני הבית.

44. בגדר השיקולים לקביעת העונש בתוך המתחם נכון לתת את הדעת במקרים מסוג זה, בהם נעברה אלימות קשה בתוך התא המשפחתי הגרעיני, גם לשיקולי הרתעה. דווקא בשל נפוצותה של התופעה, כפי שעולה בהרחבה ממסמך הסקירה שהעמידה לעיונו המאשימה (עת/3), על בתי המשפט להעביר מסר חד משמעי ומרתיע המתבטא בענישה מחמירה.

45. לאור המפורט לעיל, אני סבורה כי נכון יהא לקבוע את מיקום עונשו של הנאשם בתוך המתחם בהתחשב בעברו הפלילי ובהעדר הליך טיפולי שיש בו להפחית את מסוכנותו, אך גם בשים לב להודאתו, לחרטתו הכנה של הנאשם ולשאיפת בני המשפחה לשקם את המסגרת המשפחתית. כך גם תוך מתן משקל הולם לנסיבות חייו הקשות של הנאשם ולמצוקה בה היה שרוי בשל המצב הכלכלי אליו נקלעה

המשפחה, היעדר יכולתו לפרנס את משפחתו והחשש כי בשל מצבו הרעוע נעשה ניסיון לאשפזו בבית חולים פסיכיאטרי, כפי שארע לאחיו התאום.

46. בזיקה למהות מעשי הנאשם והנזק הפיזי והנפשי שגרם למתלוננת, הרי שיש לחייבו לפצותה. יחד עם זאת בגובה הפיצויים יש להתחשב בכך שהדבר עלול בעקיפין להביא לפגיעה כלכלית במשפחה כולה, השרויה גם כעת המצוקה כלכלית. נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, כפי שנפרש בטיעוניו, נסיבותיו האישיות והמשפחתיות בדגש על המשפחה המורחבת שעליו לפרנס, והעובדה כי הוא עתיד לרצות מאסר ממושך מאחורי סורג וברח, אני סבורה כי אין מקום לחייבו בתשלום קנס.

47. סיכומם של דברים, אציע לחבריי להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 שנות מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו - 05.07.2020.

ב. הפעלת שני מאסרים מותנים בני 6 חודשים שהוטלו על הנאשם במסגרת התיק הפלילי הנוסף וזאת בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר אשר הוטל לעיל, כך שסה"כ ירצה הנאשם 7.5 שנות מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו, כאמור לעיל.

ג. 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו כל עבירת אלימות מסוג עוון, למעט איומים.

ה. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו כל עבירה של איומים.

ו. פיצוי למתלוננת בסך של 10,000 ₪.

סכום הפיצויים ישולם ב - 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1/11/21 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אי תשלום אחד השיעורים יעמיד את מלוא הפיצוי לפירעון מיידי.

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא**

השופטת יפעת שטרית

מסכימה.

יפעת שיטרית, שופטת

השופט סאאב דבור

מסכים.

סאאב דבור, שופט

הוחלט, אפוא, פה אחד לגזור על הנאשם את העונשים כמפורט בפסק דינה של אב"ד, ס. הנשיא, כב' השופטת אסתר הלמן.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

אנו מתירים פרסום גזר הדין ללא כל פרט שעלול להביא לזיהוי המתלוננת ושאר נפגעי העבירה, לרבות שמו של הנאשם.

עותק לפרסום יינתן בהמשך.

ניתן והודע היום י"א אב תשפ"א, 20 יולי 2021 במעמד הנוכחים.

סאאב דבור, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

בהעדרו של כב' השופט ס. דבור גזר הדין הוקרא על ידי הרכב כב' השופטים :

יפעת שיטרית,
שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

אברהם אברהם, שופט
נשיא

